

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **I. K.**
st. přísl. R. U.
t. č. pobytem X
adresa pro doručování: X
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. OAM-1415/ZA-ZA11-D04-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Chorvatská republika.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 18. 10. 2024. K žádosti mj. uvedl, že z vlasti vycestoval 18. 1. 2023 nejprve do Istanbulu a dne 19. 1. 2023 do Záhřebu. Tam zůstal tři týdny, pracoval zde u jedné společnosti, která mu však platila méně než dle smlouvy. Poté pracoval u Gruzína, následně odjel do Německa, kde pracoval u Turka, poté do Polska, Holandska a následně do České republiky. Disponoval chorvatským povolením k pobytu, platným do 15. 11. 2023. Do Chorvatska se vrátit nemůže, protože mu tam ta smluvní společnost neplatila a s Gruzínem měl konflikt. V Chorvatsku se mu také nelíbilo. V Uzbekistánu měl obchod, přeprodlával cement a dostal se do finančních obtíží.
3. V rámci pohovoru dne 23. 10. 2024 žalobce mj. uvedl, že návratu do Chorvatska se brání z důvodů, které uvedl. Potíže s výplatou v Chorvatsku neřešil, protože nevěděl, jak to funguje, neumí Chorvatsky, všichni známí dali té společnosti výpověď. V České republice ani v jiném členském státě nemá příbuzné.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III, tvrzení žalobce, předložené doklady a vyjádření Chorvatské republiky konstatoval, že v případě žalobce bylo nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Žalobce byl držitelem chorvatského povolení k pobytu a Chorvatská republika odpovědnost za posouzení žádosti žalobce uznala.
5. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Chorvatska existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP ze dne 24. 9. 2024 a rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Chorvatsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží.
6. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce se do Chorvatska vrátit nechce, protože se mu tam nelíbí a tako proto, že nedostal zapláceno tolik, kolik měl slíbeno. Při seznámení s podklady

pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že chce zůstat v Praze, protože zde má hodně kamarádů. Žalovaný neshledal uvedené důvody za dostatečné pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobce založil svoji argumentaci na domněnce, že v případě návratu do Chorvatska by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu úrovně ponižujícího či dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. A proto by měl být aplikován článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
8. S odkazem na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12) žalobce zdůraznil, že domněnka, dle které státy participující na dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu je vyvratitelná a pokud existují závažné důvody se domnívat, že dotčené osobě v případě návratu hrozí reálné nebezpečí, je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. K tomu podle žalobce nedošlo. Má za to, že napadené rozhodnutí je z hlediska údajné neexistence systematických nedostatků chorvatského azylového systému zcela nedostatečné.
9. Žalovaný se nevěnoval posouzení reálných podmínek v chorvatských azylových centrech a celkově fungování chorvatského azylového systému, ačkoli to bylo jeho povinností. Odůvodnění napadeného rozhodnutí by mohlo být dostatečné v situaci, kdy by v případě Chorvatska neexistovaly indikace značící možnou existenci systémových nedostatků azylového systému (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18). Pokud žalovaný dospěl k závěru, že Chorvatsko žádné systematické nedostatky nevykazuje, je to v rozporu s dostupnými informacemi.
10. Žalobce poukázal na to, že proti předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska se v minulosti již vyslovily soudy v několika členských státech EU. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí správního soudu v Braunschweigu ze dne 8. 5. 2023, 2 A 269/22, podle něhož existovalo značné riziko, že bude žadatelům (šlo o irácký pár se šesti dětmi) v případě návratu do Chorvatska odepřen přístup k azylovému řízení. Také poukázal na dvě rozhodnutí Okresního soudu v Haagu z roku 2023, v nichž bylo poukazováno na zprávy o zatlačování (tzv. *pushback*) a špatném zacházení v Chorvatsku. Dle zprávy chorvatského *Centre for Peace Studies* z roku 2022 probíhá vytlačování na chorvatských hranicích minimálně od roku 2016 a navzdory kritice se situace spíše zhoršuje.
11. Žalobce odkázal také na zprávu ECRE (*European Council on Refugees and Exiles*)/AIDA (*Asylum Information Database*), dle níž podle chorvatské organizace monitorující násilí na hranicích z roku 2019 je užíváno šest hlavních vzorců násilí a zneužívání: nadměrné a nepřiměřené použití síly, použití elektrických výbojových zbraní, nelidské zacházení v policejních vozidlech a zadržování bez základního zajištění životních potřeb. Organizace Human Rights Watch pak ve zprávě z května 2023 deklarovala, že všechny země Evropské unie by měly pozastavit navracení žadatelů o azyl do Chorvatska podle nařízení Dublin III. Přestože praxe vytlačování a násilí postihuje zejména osoby snažící se nelegálně překročit hranice do Chorvatska, může se vztahovat právě i na osoby navracené do Chorvatska dle nařízení Dublin III. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí nizozemské Rady státu (poradní

orgán vlády) z dubna 2022, kterým zakázalo provádět dublinské transfery do Chorvatska bez předchozího řádného posouzení přístupu dublinských navrátilců k azylovému řízení.

12. Žalobce vyjádřil také obavy z nevyhovujících podmínek v chorvatských azylových centrech, a to s odkazem na informace uváděné ve zprávě ECRE/AIDA. Chorvatsko je totiž zemí zasaženou migračním přílivem, a proto vyvstávají pochybnosti o dostatečných kapacitách chorvatských azylových zařízení. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (zřejmě omylem) reagoval na zcela jinou žalobu (jednalo se o žadatele, který měl být navrácen do Rakouska); pro posuzovanou věc tak není relevantní a není třeba jeho obsah reprodukovat.

IV. Posouzení věci samé

14. Žaloba je přípustná. Byla podána oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Soud o ní rozhodl bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a soud konání jednání nepovažoval za nezbytné.
15. Těžištěm žalobní argumentace je tvrzení žalobce, že chorvatský azylový systém vykazuje takové nedostatky, které brání jeho přemístění do této země za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tato tvrzení, která žalobce podepřel odkazy na informace z různých zdrojů, včetně odkazů na některá rozhodnutí soudů či jiných orgánů, vznesl žalobce prvně až v žalobě.
16. Soud se proto zabýval tím, zda v posuzovaném případě existují závažné důvody se domnívat, že v Chorvatsku, které je k posouzení žádosti žalobce příslušné (o této skutečnosti sporu není), dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. V případě existence takových nedostatků, jež by s sebou mohly ve vztahu k žalobci riziko nelidského a ponižujícího zacházení nést, by totiž podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nebylo žalobce možné do Chorvatska za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany přemístit.
17. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, která členskými státem ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházely z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují základní práva, která unijní právo uznává. Nelze však vyloučit, že v praxi se v určitém členském státě vyskytnou problémy ve fungování, takže existuje vážné riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Pro vyvrácení domněnky vzájemné důvěry by nicméně žadatel měl uvést hodnověrná tvrzení o

systémových nedostatcích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019–41).

18. Žalovaný vyšel z Informace OAMP ze dne 24. 9. 2024, *Chorvatsko, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky* (dále též jen „Informace OAMP“). Tato informace byla vypracována v souladu se Zprávou Agentury EU pro azyl (EUAA) o metodologii informací o zemích původu, a je opatřena odkazy na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (primárně Asylum Information Database, *Národní zpráva o zemi: Chorvatsko*, červenec 2024, dále též jen „zpráva AIDA“; MZV USA, *Výroční zpráva o stavu lidských práv v roce 2023: Chorvatsko 2023*, přístup 24. září 2024). V průběhu správního řízení žalobce shromážděné informace nerozporoval, nepoukazoval na to, že by mu v případě návratu do Chorvatska měly hrozit problémy opodstatňující postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovanému tak na jednu stranu, s ohledem na pasivitu žalobce, nelze vytýkat spíše obecné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
19. Na druhou stranu je však nutno uvést, že již samotná Informace OAMP zahrnuje poukazy na některé problémy chorvatského azylového systému, jež mohly a měly být důvodem k tomu, aby jim žalovaný věnoval větší pozornost. Je tedy otázkou, zda i přes takový postup žalovaného napadené rozhodnutí ob stojí, a zda je tedy možné žalobce do Chorvatska přemístit.
20. Informace OAMP vychází z toho času nejaktuálnějších zpráv o azylovém systému Chorvatska (duben a červenec 2024), sám žalobce neodkázal na zprávy novějšího data. A v návaznosti na tyto zprávy se v Informaci OAMP mj. uvádí (byť pouze v poznámce pod čarou 2), že „*v souvislosti s postupy hraniční policie se vyskytovaly stížnosti na porušení lidských práv – zejména v souvislosti s užitím síly a vytlačováním migrantů z území*“. Problém, na který žalobce upozornil v žalobě, byl tedy zaznamenán již v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí a bylo na místě jej zohlednit. Současně soud vzal na vědomí, jak uváděl žalobce, že v praxi některých soudů některých členských států došlo ve vztahu k Chorvatsku v některých případech ke zpochybnění zásady vzájemné důvěry. Souhrn rozhodnutí, na něž žalobce odkazoval, je součástí zprávy AIDA, z níž vychází i Informace OAMP. Tato zpráva (dále též „zpráva AIDA“) je veřejně dostupná (<https://bit.ly/4iw6SS1>) a skutečnosti zde uvedené, na něž žalobce poukazoval, nejsou sporné.
21. Bylo tedy otázkou, zda problematická praxe, jež byla zaznamenána na chorvatských hranicích v předcházejících letech, je v případě žalobce důvodem, pro který by jej nebylo možno do Chorvatska přemístit. Při posouzení této otázky bylo možné vyjít z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 29. 2. 2024 ve věci C-392/22, který se zabýval právě vlivem praxe tzv. *pushback* a zajišťování osob na hraničních přechodech v Polsku, jež je v rozporu s právem, na zásadu vzájemné důvěry v rámci společného evropského azylového systému. Obecné závěry tohoto rozsudku jsou relevantní i pro posouzení této věci.
22. Soudní dvůr EU dospěl k závěru (bod 65), že „skutečnost, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu státního příslušníka třetí země praktikuje nucené navracení (*pushback*), jakož i zajišťování těchto státních příslušníků, kteří na jeho hranicích usilují o podání této žádosti, na svých hraničních přechodech, *sama o sobě nebrání přemístění uvedeného státního příslušníka do tohoto členského státu. Přemístění uvedeného*

státního příslušníka do uvedeného členského státu je nicméně vyloučeno, pokud existují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že mu při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění hrozí skutečné riziko jeho vystavení takové praxi, a že jej tato praxe ... může vystavit situaci silné materiální deprivace takové závažnosti, že ji lze postavit na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení zakázanému článkem 4 Listiny“. Soudní dvůr rovněž mj. zdůraznil, že členský stát, který požádal o přijetí žadatele o mezinárodní ochranu, musí před jeho přemístěním zohlednit *veškeré informace, které jsou mu ze strany žadatele poskytnuty*, zejména pokud jde o možnou existenci rizika, že bude při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (bod 24).

23. Informace OAMP nenasvědčuje tomu, že by právě tzv. navrátilci v rámci dublinského systému měli čelit žalobcem odkazované nezákonné praxi. A ani žalobcem uvedené odkazy na zprávy obsahující informace o nelegálním vytlačování osob do Srbska nebo Bosny a Hercegoviny nezahrnují zjištění, že by k takovému jednání ze strany chorvatských bezpečnostních sborů mělo docházet ve vztahu k navrátilcům jakožto osobám, kteří již jsou v postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
24. Azylové řízení ve vztahu k dublinským navrátilcům funguje po předání standardně. Dle zprávy AIDA předání probíhá tak, že u každé osoby je oznámen transfer a potvrzeno datum transferu, informuje se hraniční přechod, na který osoba přicestuje a Služba pro přijímání a ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo možné odpovídající přijetí a ubytování. Dle Informace OAMP bylo v průběhu roku 2023 předáno nejvíce osob (celkem 897 transferů) předáno z Německa, Rakouska nebo Švýcarska. Pokud se žalobce obává toho, že by v postavení přemístěného žadatele o mezinárodní ochranu mohl být po svém přemístění „vytlačen“ z území Chorvatska, takovou obavu nepodkládá informacemi, které by potvrzovaly její opodstatněnost.
25. Na podkladě dostupných informací nelze mít za reálné riziko, že by žalobce jako tzv. dublinský navrátilce byl vystaven podobnému nebezpečí jako osoby, které se pokoušejí do země vstoupit poprvé, z vnějších hranic. Žalobce nepředestřel žádné dokumentované případy dublinských navrátilců, kteří by byli vytlačeni z území Chorvatska či vůči nimž by bylo užito násilí popisované v jedné ze zpráv, na níž žalobce odkázal. Za takové situace není naplněna podmínka existence *závažných a prokazatelných důvodů pro domněnku*, že žalobci při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
26. Nutno podotknout, že obdobně je hodnoceno přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska i ze strany většiny soudů, které se v poslední době zabývaly obdobnou otázkou (viz např. rozhodnutí slovinského Nejvyššího soudu [Vrhovno sodišče] ze dne 10. 7. 2024, č. VS00077669, či ze dne 11. 6. 2024, č. VS00076914; rozhodnutí švýcarského Spolkového správního soudu [Bundesverwaltungsgericht – Tribunal administratif fédéral - FAC] ze dne 22. 3. 2023, č. E-1488/2020, nebo německého Vrchního správního soudu [Oberverwaltungsgericht /Verwaltungsgerichtshöf] ze dne 11. 5. 2023, č. A 4 S 2666/22, všechna rozhodnutí přístupná ze stránek EUAA zde: <https://bit.ly/4hkZ584>).
27. Požadovaná domněnka není dána ani ve vztahu k tvrzení žalobce ohledně problémů vyplývajících z přeplněnosti přijímacích center. Dle informace OAMP disponuje

Chorvatsko dvěma přijímacími středisky (hotel Porin, středisko Kutina) s celkovou kapacitou 900 osob. Obsazenost těchto středisek byla dle zaznamenaných údajů ke konci roku 2023 cca 550 osob. Obě střediska prošla v nedávné době rekonstrukcí, která výrazně zlepšila podmínky pro život. Informace OAMP potvrzuje, že v roce 2023 se vyskytly problémy v důsledku nárustu počtu ubytovaných žadatelů (např. nedostatek sprch, toalet či volných lůžek a nedostatečný úklid). Ani se žalobcem citovaných částí zprávy AIDA však nelze mít za prokázané, že by se mělo jednat o problém systémového charakteru, který by mohl přemístění žalobce do Chorvatska bránit.

28. Žalobce sám ani neuvedl, že by jeho individuální situace (např. zdravotní důvody) mohla vést k reálnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení. Případné dílčí nedostatky tak nelze považovat za takového charakteru, že by vzbuzovaly obavy z uvedeného rizika (srov. závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo*, podle něhož by systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek dosahovaly úrovně neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, pokud by dosahovaly obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu).
29. Žalobce je osobou mladšího středního věku (nar. 1991) a netrpí vážnějšími zdravotními problémy. Z dosavadního životního příběhu, jak jej žalobce vylíčil, je zřejmé, že je soběstačnou a samostatnou osobou, která se dokáže dobře zorientovat v cizím prostředí. V Chorvatsku má žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nárok na hmotnou a finanční pomoc (ubytování v přijímacím středisku, bezplatná strava a ošacení, příspěvek na veřejnou dopravu související s řízením a osobní finanční příspěvek ve výši 20 eur měsíčně). Po určité době mají žadatelé nárok na přístup na pracovní trh a zajištěn je též přístup ke zdravotní péči.
30. Z uvedených skutečností nelze podle soudu dovozovat reálné nebezpečí, že by žalobce v případě svého přemístění do Chorvatska, které je podle nařízení Dublin III příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čelil natolik extrémní nouzi, jež by byla z hlediska článku 3 Úmluvy problematická (srov. rozsudek ESLP ve věci *N. H. a ostatní proti Francii*, č. 28820/13, ze dne 2. července 2020), či že by mu v případě přemístění nezávisle na jeho vůli a osobní volbě hrozila situace silné materiální deprivace. I přes zjištění, že se v Chorvatsku mohou vyskytovat dílčí nedostatky ohledně ubytovacích kapacit, nejedná se s ohledem na osobu žalobce a ostatní záruky azylové legislativy v tomto státě o takové riziko zacházení s žalobcem, jež by bylo rozporné s čl. 3 Úmluvy, resp. s čl. 4 Listiny EU, a jež by muselo vést k aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že závěry napadeného rozhodnutí lze potvrdit, neboť přemístění žalobce do Chorvatska nebrání důvody, na které v žalobě poukazoval. Žaloba proto byla jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. března 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D.
samosoudkyně